

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

της προσφυγής αριθ. 29754/05
που κατατέθηκε από την **È È Æ Æ Æ Æ È È**
και τον **È È**
κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα),
συνεδριάζοντας στις 15 Νοεμβρίου 2007 σε τμήμα με την ακόλουθη σύνθεση:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *πρόεδρος,*

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κυρία Ν. ΒΑЈІĆ,

Κύριο Α. ΚΟVΛΕR,

Κυρία Ε. SΤΕΙΝΕR,

Κύριο Κ. ΗΑЈІYΕV,

Κύριο G. ΜΑLΙΝVΕRΝΙ, *δικαστές,*

και τον κύριο S. ΝΙΕLSEN, *γραμματέα τμήματος.*

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω αναφερόμενη προσφυγή που κατατέθηκε
στις 27 Ιουλίου 2005,

Λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου να επικαλεστεί το άρθρο
29 § 3 της Σύμβασης και να εξετάσει συγχρόνως το παραδεκτό και την ουσία της
υπόθεσης,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν από την εναγόμενη
κυβέρνηση και εκείνες που κατατέθηκαν σε απάντηση από τους προσφεύγοντες,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την πιο κάτω απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Η πρώτη προσφεύγουσα εταιρεία, « **Ε Ε ΑΝΤΩΝΕΙΩΤ Ε** », είναι μία εταιρεία περιορισμένης ευθύνης η οποία εκμεταλλεύεται ένα σουπερμάρκετ. Εδρεύει στην Κατερίνη. Ο δεύτερος προσφεύγων, **Ε Ε**, είναι έλληνας υπήκοος και κατοικεί στο Λιτόχωρο Πιερίας. Είναι διαχειριστής και νόμιμος εκπρόσωπος της πρώτης προσφεύγουσας. Η ελληνική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τον αντιπρόσωπό της, κύριο Μ. Απέσσο, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και την κυρία Ο. Πατσοπούλου, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως αυτά εξετάστηκαν από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής.

Η πρώτη εταιρεία είναι μία ιδιωτική εταιρεία, που συστήθηκε το 1991 από τον δεύτερο προσφεύγοντα, τη σύζυγό του και τους τρεις υιούς τους. Το ίδιο έτος, ο δεύτερος προσφεύγων μίσθωσε μία έκταση 420 τ.μ. προκειμένου να διαρρυθμίσει ένα σουπερμάρκετ.

Το 1993, ο δεύτερος προσφεύγων υπέγραψε με την εταιρεία Φ. ένα ασφαλιστήριο συμβόλαιο που κάλυπτε τις ζημιές από ενδεχόμενη πυρκαγιά. Στις 20 Ιουνίου 1993, ξέσπασε πυρκαγιά στο σουπερμάρκετ καταστρέφοντας ολοκληρωτικά τους χώρους και τα εμπορεύματα.

Κατόπιν της άρνησης της εταιρείας Φ. να αποζημιώσει την προσφεύγουσα εταιρεία για τις ζημιές που υπέστη λόγω της πυρκαγιάς, η πρώτη προσφεύγουσα κατέθεσε, στις 28 Νοεμβρίου 1994, ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών μία αγωγή αποζημίωσης κατά της ασφαλιστικής εταιρείας Φ. Ειδικότερα, ζητούσε την καταβολή 143.989.227 δραχμών (περίπου 422.565 ευρώ) για τη ζημία που υπέστη.

Στις 23 Νοεμβρίου 1998, το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών έκανε εν μέρει δεκτή την αγωγή της πρώτης προσφεύγουσας και της επιδίκασε 53.748.422 δραχμές (περίπου 157.736 ευρώ) ως αποζημίωση (απόφαση αριθ. 9181/1998).

Στις 7 και 9 Ιανουαρίου 1999, τόσο η πρώτη προσφεύγουσα όσο και η εταιρεία Φ. άσκησαν έφεση.

Στις 31 Μαΐου 2000, το Εφετείο Αθηνών επικύρωσε την προσβληθείσα απόφαση και προσάρμοσε το επιδικαστέο ποσό της αποζημίωσης σε 71.761.892 δραχμές (περίπου 210.600 ευρώ) (απόφαση αριθ. 4776/2000).

Στις 23 Σεπτεμβρίου 2000, η πρώτη προσφεύγουσα άσκησε αίτηση αναίρεσης. Στις 6 Ιουνίου 2001, ο Άρειος Πάγος την απέρριψε. Έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι το Εφετείο Αθηνών είχε υπολογίσει ορθά τις αποδείξεις που προσκόμισαν οι δύο διάδικοι κατά τον καθορισμό του επιδικαστέου ποσού για αποζημίωση (απόφαση αριθ. 978/2001).

Κατά την κατάθεση της προσφυγής τους ενώπιον του Δικαστηρίου, οι προσφεύγοντες σύνηψαν αντίγραφο της υποτιθέμενης οριστικής απόφασης του Άρειου Πάγου με αριθμό 978/2005. Από το κείμενο της απόφασης προέκυπτε ότι αυτή είχε δημοσιευθεί στις 8 Ιουνίου 2005. Μετά τη λήψη των παρατηρήσεων των διαδίκων, αποκαλύφθηκε ότι η απόφαση αριθ. 978/2005 του Αρείου Πάγου δεν αντιστοιχούσε στην επίμαχη διαφορά. Σύμφωνα με πιστοποιητικό που εξέδωσε ο γραμματέας του Αρείου Πάγου και προσκόμισε η Κυβέρνηση, η σχετική οριστική απόφαση για την επίμαχη διαφορά ήταν η απόφαση με αριθμό 978/2001 με ημερομηνία δημοσίευσης την 6 Ιουνίου 2001. Επιπλέον, ο Άρειος Πάγος επιβεβαίωσε ότι η απόφαση αριθ. 978/2005 αφορούσε διαφορά διαφορετική από εκείνη της παρούσας υπόθεσης. Πράγματι, φάνηκε ότι το αντίγραφο της απόφασης που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες περιείχε το κείμενο της απόφασης αριθ. 978/2001 του ανώτατου δικαστηρίου φέροντας ωστόσο τον αριθμό 978/2005. Επιπλέον, το αντίγραφο της απόφασης που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες δεν έφερε το πρωτότυπο επίσημο ένσημο, αλλά το έγχρωμο φωτοαντίγραφο του και το κείμενο που αφορούσε την ημερομηνία δημοσίευσης της εν λόγω απόφασης είχε αλλοιωθεί.

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

1. Επικαλούμενοι το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, οι προσφεύγοντες παραπονούνται για τη διάρκεια της διαδικασίας.

2. Επικαλούμενοι την ίδια διάταξη, οι προσφεύγοντες παραπονούνται για το δίκαιο της διαδικασίας ενώπιον του Αρείου Πάγου. Ειδικότερα, ισχυρίζονται ότι ο Άρειος Πάγος δεν έπρεπε να επικυρώσει την αποδεικτική διαδικασία, όπως αυτή είχε πραγματοποιηθεί από το εφετείο. Επιπλέον, παραπονούνται για την ανεπάρκεια της αιτιολογίας του Αρείου Πάγου.

3. Επικαλούμενοι το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, οι προσφεύγοντες παραπονούνται για το ποσό που επιδίκασαν τα εθνικά δικαστήρια ως αποζημίωση για την καταστροφή του εν λόγω σουπερμάρκετ.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Η Κυβέρνηση προσκομίζει ένα πιστοποιητικό που εξέδωσε ο γραμματέας του Αρείου Πάγου από όπου προκύπτει ότι η αίτηση αναίρεσης των προσφευγόντων απορρίφθηκε στις 6 Ιουνίου 2001 με την απόφαση αριθ. 978/2001 του ανώτατου δικαστηρίου. Επιπλέον, η Κυβέρνηση προσκόμισε αντίγραφο της απόφασης αριθ. 978/2005 επικυρωμένο από τον γραμματέα του Αρείου Πάγου. Κατά την Κυβέρνηση, προέκυπε σαφώς από το εν λόγω αντίγραφο ότι η απόφαση αριθ. 978/2005 είχε εκδοθεί μέσα στα πλαίσια μιας άλλης διαφοράς, που δεν είχε καμία σχέση με την παρούσα υπόθεση.

Οι προσφεύγοντες ανταπαντούν ότι τους ήταν αδύνατο να λάβουν γνώση της ακριβούς ημερομηνίας δημοσίευσης της απόφασης του Αρείου Πάγου σχετικά με τη διαφορά τους, καθώς το σύστημα ηλεκτρονικής παρακολούθησης των υποθέσεων ενώπιον του ανώτατου δικαστηρίου εγκαταστάθηκε το 2006.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης, «κηρύσσει απαράδεκτη οποιαδήποτε καταχρηστική (...) προσφυγή». Ως προς τούτο, έχει ήδη κρίνει ότι δεν μπορεί να απορρίψει μία προσφυγή για καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος της προσφυγής παρά μόνο αν προκύπτει σαφώς ότι αυτή στηρίζεται σε ψευδή πραγματικά περιστατικά (απόφαση *Akdivar και λοιποί κατά Τουρκίας* της 16 Σεπτεμβρίου 1996, *Recueil des arrêts et decisions* 1996-IV, σελ. 1206, §§ 53-54).

Σε ό,τι αφορά την παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο σημειώνει καταρχήν ότι, σύμφωνα με το πιστοποιητικό που εξέδωσε ο γραμματέας του Αρείου Πάγου και προσκόμισε η Κυβέρνηση, η οριστική απόφαση σχετικά με την επίμαχη διαφορά αντιστοιχεί στην απόφαση η οποία καταχωρίστηκε με αριθμό 978/2001 και δημοσιεύθηκε στις 6 Ιουνίου 2001. Επιπλέον, ο γραμματέας του Αρείου Πάγου χορήγησε στην Κυβέρνηση επικυρωμένο αντίγραφο της απόφασης αριθ. 978/2005 από όπου προέκυπε ότι αυτή αφορούσε μία διαφορά διαφορετική από εκείνη της παρούσας υπόθεσης.

Το Δικαστήριο θεωρεί ότι εν προκειμένω οι προσφεύγοντες δεν είναι δυνατό να μη γνώριζαν ότι το αντίγραφο της απόφασης του Αρείου Πάγου που είχαν προσκομίσει ενώπιόν του δεν ήταν αυθεντικό. Κατά πρώτον, οι προσφεύγοντες δεν μπορεί να προμηθεύτηκαν από τον γραμματέα του Αρείου Πάγου πλαστό αντίγραφο σχετικά με τη διαφορά τους. Κατόπιν αίτησής τους, ο γραμματέας του ανώτατου δικαστηρίου θα τους είχε αναμφίβολα χορηγήσει αντίγραφο της απόφασης αριθ. 978/2001, της μόνης που σχετιζόταν με την παρούσα διαφορά.

Κατά δεύτερον, το Δικαστήριο δε λησμονεί ότι το αντίγραφο της απόφασης που κατατέθηκε από τους προσφεύγοντες περιέχει σίγουρα το κείμενο της απόφασης αριθ. 978/2001 του ανώτατου δικαστηρίου φέροντας ωστόσο τον αριθμό 978/2005. Επιπλέον, το αντίγραφο της απόφασης που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες δεν φέρει το πρωτότυπο επίσημο ένσημο, όπως προβλέπει ο νόμος, αλλά έγχρωμο φωτοαντίγραφο του. Τέλος, το κείμενο που αφορά την ημερομηνία δημοσίευσης της εν λόγω απόφασης έχει προδήλως αλλοιωθεί. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι, ακόμα και αν οι προσφεύγοντες δεν ευθύνονται για τις αλλοιώσεις που περιέχει το προσκομισθέν αντίγραφο της απόφασης, η αυθεντικότητα των αποδεικτικών μέσων που προσκομίζονται στο Δικαστήριο είναι ωστόσο δική τους ευθύνη. Τούτο ισχύει ακόμα περισσότερο αφού στην παρούσα υπόθεση, η αποδοχή του αντιγράφου της απόφασης του Αρείου Πάγου που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες θα ενεργούσε υπέρ τους, διότι η προσφυγή τους δε θα θεωρείτο εκπρόθεσμη.

Κατά τρίτον, είναι ακόμα πιο σοβαρό για το Δικαστήριο το γεγονός ότι, στις παρατηρήσεις τους ενώπιόν του, οι προσφεύγοντες διήλθαν σιγή το γεγονός ότι το προσκομισθέν αντίγραφο της απόφασης δεν αντιστοιχεί σε εκείνη που εξέδωσε ο Άρειος Πάγος μέσα στα πλαίσια της παρούσας υπόθεσης και τούτο, παρά την σαφή επίκληση της κατάστασης αυτής από την Κυβέρνηση. Συνεπώς, στην παρούσα υπόθεση, η καλή πίστη των προσφευγόντων ουδόλως μπορεί να αποδειχθεί. Για το Δικαστήριο, μέσα στα πλαίσια αυτά, οι προσφεύγοντες έπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσουν να δώσουν μία αποδεκτή εξήγηση σχετικά με το αντίγραφο της απόφασης του εθνικού ανώτατου δικαστηρίου που επισυναπτόταν στην προσφυγή τους προκειμένου να αποδείξουν ότι η προσφυγή τους δεν βασίζεται σε ψευδή περιστατικά.

Εν κατακλείδι και ενόψει των όσων προηγούνται, το Δικαστήριο δεν μπορεί παρά να διαπιστώσει ότι οι προσφεύγοντες στήριζαν την προσφυγή τους, καθώς και τη σχετική επιχειρηματολογία, σε ψευδή περιστατικά. Κατά την άποψη του

Δικαστηρίου, η συμπεριφορά αυτή αποτελεί καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος ατομικής προσφυγής με την έννοια του άρθρου 35 § 3.

Έπεται ότι η προσφυγή είναι καταχρηστική και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Αποφασίζει να δοθεί τέλος στην εφαρμογή του άρθρου 29 § 3 της Σύμβασης.

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

(υπογραφή)

Søren NIELSEN

Γραμματέας

(υπογραφή)

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 13 Δεκεμβρίου 2007

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος